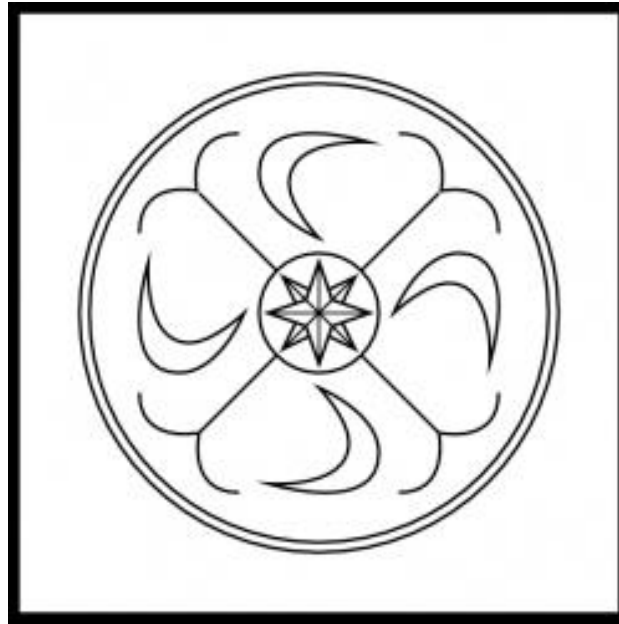
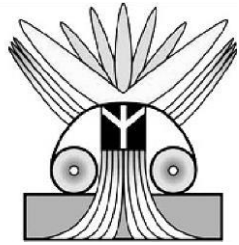

FIGU Studiengruppe Sverige

Fria Intresseföreningen för Gräns- och andevetenskaper
och Ufologistudier

Livet i det andliga och fysiska

av **«Billy» Eduard Albert Meier**

Det jordiska mänskliga släktet är i ett stadie av att bevittna en mycket våldsam kosmisk förändring. Det handlar om en ny era, en ny tidsålder, som framställs klarare och tydligare framför ögonen på de medvetna utvecklade människor. Men icke desto mindre ligger merparten av mänskligheten i en djup avgrund av ovetande, och i en förslavning av medvetandet, så det har blivit en brådskande nödvändighet att noggrant gå till grunden med orsaken till avsteget och visa detta i ett korrekt, klart och tydligt budskap samt lära. Samtidig har det blivit nödvändigt att visa nya vägar, som leder till en medveten förståelse och harmonisk medveten framtid. Må jordemänniskan öppna sina ögon och öron, för att slita sig loss från sina förslavande tankar av falska irrläror, för att komma loss från alla forntida härkomster av osanningar och ondo för att slutligen förstå allting sanningsenligt. Låt honom, jordemänniskan, därför nu öppna sina sinnen av medvetande till erkännandet av sanningen. Må han titta upp i oändligheten av det stora universums vida rymd, där stjärnorna härskar i tidlös majestätisk stillhet och upphöjdhet. Må han blicka upp mot dessa stjärnor, som i skapelsens ordning drar sin bana genom årtusenden och miljontals år, i harmoni med de alltid gällande lagarna av Skapelsen och i uppfyllandet av följandet av buden. Så som på jorden själv, är skapelsens lagar och bud också rådande på alla dessa stjärnor, som inordnas i logiken och kärleken av skapelsen själv. Det är ett evigt rådande och blivande, ett tidlöst VARA och förgående i ändlös uppkomst. Och låt jordemänniskan se ner på hans jord, för samma ordning av lagar och bud från skapelsen äger också rum där. Människan, jorden och alla deras otaliga livsformer inordnas i dessa lagar och bud som en liten men viktig länk i kedjan av all skapande kreation. Där naturen lever i sina skapelse-givna lagar och bud och är orörd av människans hand och fortfarande helt orörd i sin existens, där härskar absolut och fulkommen skönhet, kraft, värdighet och harmonisk storhet utan någon hierarki. Men varhelst där spår av mänsklig intervention av avsiktlig ologisk ordning och korrektion blir synliga, där faller all skönhet, kraft, värdighet, ordning och storhet. Harmonin förstörs, förändras och till och med omöjliggörs. På detta sätt bevittnar naturen oavsiktligt oförnuft och oförståelse hos jordemänniskan, som så gärna gillar att kalla sig kronan av skapelsen. Som en självutnämnd krona av skapelsen lever han i denna galenskap och är omedveten om att han bara har satt på en krona som han inte är värdig. Det handlar om en krona som är alldeles för stor för honom och som han inte kan bära och som hotar att krossa honom under dess tyngd. Sannerligen, jordemänniskan har avancerat och utvecklats "gudomligt långt" fram tills idag i det tredje årtusendet, och har fört sig till randen av en djup avgrund, i klorna på odjurets vansinne - driven av falska läror och kulter av de mest onda urartningar som frambringar hat, girighet, laster, nöd, lust och blodspillan. Och han, jordemänniskan, den självutnämnda kronan av Skapelsen, han som dominerar eller vill härska över världen och universum, han som har erövrat luft, vatten och eld, har glömt sedan länge att vara verklig och sann människa, och att tänka, agera och leva i rena andliga normer. Det är därför han har glömt att grundläggande leva som en värdefull person i den mänskliga gemenskapen. Han har glömt att leva bland människor som en värdefull person i samhället. Alla hans former strävar efter rent materiella och materialistiska saker och betydelser, och på så sätt missaktar han illasinnat allt det andliga, framåtskridandet, kärleken, sanningen, kunskapen, logiken och visheten. Sedan urminnes tider har människan på jorden bara velat en sak: uppnå makt, att vinna makt under alla omständigheter. Och hade jordemänniskan denna makt i sin ägo, då använde han det endast för slaveri och träldom. Kampen har alltid varit hans stridsrop och uppenbarelsen av helvetet hans seger. Genom mycket onda och falska läror som förslavar medvetandet i kult-religiös form, skapades tvång och hyckleri, talades det om ära och frihet, och menade sannerligen därmed endast förslavande av medvetandet, exploatering och utnyttjande i alla avseenden och absolut beroende. Jordens människa har sedan länge glömt att visa sitt sanna ansikte, för han har begravt och förlorat detta i sig själv med början av kult-religiösa falska läror. Så han bär endast en färgglad mask för uppvisning, som dock verkar mycket intetsägande, enformigt och stoisk av likgiltig, egoistisk och mask-liknande.

Många människor på jorden har blivit fän eller medvetenhetsstörda robotar av kult-religiösa falskläror. Svag i medvetandet i vis och vishetsfrämmande form tillbringar de sina jordiska dagar, månader och år, okunniga i minsta form av sann sanning, endast i mening av längtan efter makt, girighet, materialism och hat mot sina medmänniskor och sig själv, onda och oärliga för att dö i fullständigt hat, i kraftig rädsla och total disharmoni när livets klocka har gått över tiden. Allt i världen ordnade och delades människan upp genom sitt förstånd och genom sitt förnuft, genom vilket han underkastade sig alla ting; och endast denna undergivenhet har gällt hittills för hans strävan och för hans sinnen. Skenet gällde mycket mer för honom än sanningen om VARA(SEIN). Den eviga sanningen om skapelsens ande gick honom förlorad i de grundläggande elementen, och han klamrade sig redan tidigt fast i felaktiga läror av kultreligioner. Deras förslavande falska läror stod närmare honom i hans självbedrägeri, och högre än alla lagar och bud av skapelsen i all dess sanning och visdom. Från sin extremt fattiga religiösa-kult-förvirrade uppfattning av livet, trodde han att genom att bryta mot den sanna skapelsens lagar och bud och att genom att skapa mänskliga rättsliga bestämmelser för mänskligheten i enlighet med överkliga kultreligioner för att leda dem till en bättre framtid med bättre livsmöjligheter. Eftersom han hade förlorat kunskapen om skapelsens väsen i människan, ville han tvinga människan att leva med materiella medel och religiösa falska läror. På dessa grunder hänfördes han av falska löften och lika falska ideal och idoler i sammanhang med kult-religiösa falska läror av de jordiska mänsklighetens massor, och snart ledde denna väg till förslavning, ofrihet av medvetandet, exploatering, hat och girighet och laster till den värsta grad. Där det fanns en rest av tillit, förvandlade han den snabbt och oavbrutet till ond misstro och dödligt hat. Och mer och mer distanserade sig jordemänniskan från det sanna livet, från andlig bestämmelse av skapelsens ursprung. Kunskapen av den äldsta sanningen och visheten gick förlorad för honom; Att människan är en omfattning av alla skapelsens ting, i skapandet av sin egen fullkomning av skapelsen inom sig själv. Men numera kallar tidens förändring och loppet av en ny kosmisk ålder med brådskande efterfrågan väcker behovet hos jordens människa att omvända sina sinnen och tankar och att återigen vända sig till den skapelsens-andliga sanningen, till de egentliga värdena av det andliga och medvetna livet. Fram till nu visste eller misstänkte bara en försumlig liten del av mänskligheten att den mänskliga livsformen inte bara befolkade det jordiska området, utan att den lever i alla ändlösa vidder av detta universum. Och likaså vet bara en liten del av alla dessa människor att deras ande och medvetande sträcker sig in i sfärerna av skapelsen, som inte kan förnimmas med de materiella sinnen. Själva skapelsen är emellertid själva hemmet för varje form av ande, och därmed också för varje människa i vars fysiska kropp en del av skapelsen själv lever. Det är verkligen i individens intresse att sträva efter och uppnå en andlig och medveten expansion och fördjupning och att revidera hans tidigare uppfattning om livet. En livsuppfattning som förlöpte i rent materialistiska och irreala banor av tro, och som därmed drev sanningen om anden i ond fördömmelse. Men omvändelsen kommer inte att bli lätt, för dess väg är igenvuxen med rankor och törnar. I de mest beslutsamma sanningarna måste man ofta följa de exakta motsatta stigarna, ty människan måste lära sig, att genom existensen av sin skapelsemässiga ande har han en odölig del för all tid, nämligen anden. En ande som samarbetar med det skapelseaktiga och inte spelar en underdånig roll, som förklaras i kultreligioner. Varje människa måste bevisa för sig själv att hans ande arbetar i skapelsens funktion och måste finna sin fullkomlighet i sig själv för att säkerställa perfektion i skapelsen själv. Men i varje människa som uppnår denna kunskap, uppstår en ofrånkomlig skyldighet att sätta sitt eget materiella liv i bakgrunden och att leda sin andliga existens till de stora aspekterna av skapelsen, som i sin ostopbara förändring har en oändlig varaktighet. En person av sanning känner inga fördomar, eftersom en förutfattad åsikt förhindrar sökandet och hittandet av ärlighet själv. Sanningens man vet mycket väl att all sanning och visdom ligger i det tidlösa flödet av den oändliga varaktigheten, så ingen förutfattad åsikt finner sitt berättigande i existensen.

Endast fakta om sanning kan vara fakta av sanningen, och endast fakta av sanning kan vara fakta av visdom, men inget annat klassificera under det. Detta är en lag längs den stora gången av alla händelser, för varje existens måste fullända sig i en cirkel. Orsak och verkan finner sin giltighet i alla områden om de inordnade enligt lagar och bud. En förutfattad åsikt innehåller allt det ologiska av tvivel och osanning. Och om en person närmar sig och absorberar denna transmission i sig själv, då får han skaffa sig klarhet om en ond mänsklig svaghet, nämligen om han är bortom det tillstånd av förutfattade tvivel och kritik eller om fördomar fortfarande kan styra honom. Men om han fortfarande är partisk av förutfattade meningar, då gör han bättre i att sätta detta budskap åt sidan och lämna över det till dem som kan söka efter sanningen utan fördomar. Överallt i universum uppenbaras många livsformer, och de har alla en mycket specifik lag till grund. Det är den stora och osynliga verkan av skapelse, som likt ett olösligt mysterium, orsakar den oändliga varaktigheten och den oändliga omvandlingen. Allt som lever i universum andas, är bundet av denna olösliga och mystiska lag av tid och rum, förutom de andliga formerna som finner sin existens i samma lag och som inte är föremål för vare sig tidsmässiga eller rumsliga begränsningar. Men den andliga formen är dock skapad från skapelsen, så lagen av förgänglighet försämras inte i VARA. Allt som lever på jorden, är också förbundet till tid och rum, och så även av lagen tiden och rummets existens. Det är en förbindelse av det materiella förhållandet av rum- och tid, som i deras existens framställer en regelbunden ordning; förändringen av rum och tid i materiell form, det grovmateriella uppstådda och förgängliga. Insikten om all förflutna fakta i förhållande till jordisk mänsklighet lär att i deras äldsta förflutna, där jordemänniskor fortfarande levde i samklang och beföljandet av de skapande lagarna och buden, överensstämde deras andliga aspekter och former helt med de givna naturlagarna, och därmed hör lycka, kunskap, visdom, fred, frihet, logik och kärlek, liksom vila och förnöjsamhet till ordningen. Men av de som avlägsnade sig från skapelsens sanning och dess lagar och bud genom religioners felaktiga lärosatser blev dock de onda sakerna upp- och framodlade såsom hat, oro, slaveri, blodshämnd, avund, girighet, själviskhet, stridigheter och många andra omänskliga fenomen. I detta avseende gäller det nu att analysera och demonstrera dessa negativt urartade krafter som är förankrade i människan, för att visa dem vägen av sanning och frihet och visdom som bör leda honom ur hans förödelse av medvetandet. Men denna väg kan endast registreras om ur-meningen av livet samtidigt blir realiserat och den verkliga innebörden varför människan lever i sin form överhuvudtaget. Många stora personligheter har vandrat över jorden under de senaste tiotusentals åren och de har bemödat sig besvara hur, var och varför avseende dessa stora frågor. Deras ansträngningar var dock verkningslösa, och deras idéer, som har överlevt till nutid, trampas fortfarande på likt ofruktbarhet så som det alltid har gjorts. Många av dessa läror och undervisningar blev medvetet eller omedvetet förfalskade och inarbetade i överkliga religiösa dogmer, och därmed förändra dem till den grad att man inte längre kände igen dem. Oförgängliga sanningar blev så missaktade eller förvrängda bara eftersom de var så mycket obekväma för människan att följa, varför han var tvungen att acceptera de onda konsekvenserna fram tills nu. Men överlämnare, förkunnare och försvarare av sanningen, de sanna profeterna, som blev nedtrampade, fördömda och förbannade, berövades sina liv och belades med skam. Tiden för sådana händelser på jorden är ännu inte över. Många visa av den nya tiden och sanningsförkunnare kommer också att drabbas av liknande saker samt vara tvungna att uthärda många plågor, eftersom massan av jordmänniskorna är vilseledda av kult-religioner och kommer brutalt utbära sin felaktiga tro mot dem. Men tidens förvandling och den nya kosmiska åldern, med alla dess genombrytande sanningar, kommer att hjälpa dem i deras kamp och föra dem till seger. Det nuvarande människosläktet på jorden lever i ont överflöd av materiella lustar och nöjen. Deras känsla av meningen av ett bekymmerslöst liv vilar enbart i en materiell värld där goda kläder, ett ädelt hem, bästa mat och dryck, goda ekonomiska framgångar och vinster och stillande av lustar och laster spelar de avgörande rollerna.

I sin felaktiga medvetenhetsfalska form av tänkande betecknas detta av människan som "tillfreds med tillvaron på jorden", givetvis helt i avsaknad av kunskap om sanningen. Den jordiska-mänskliga strävan av den stora massan av mänskligheten gäller utan undantag, att så fort som möjligt och utan ansträngning besitta omåttliga materiella rikedomar och makt över andra. Ståndet av materiell rikedom och den sociala och yrkesmässiga ställning i världen är utslagsgivande på värdet av en människa, varigenom hans värde i ande och medvetandet, som i själva verket är de enda sanna värdena, blir helt ignorerade, hånade, trampade på med fötterna och kallade för dumma.

I nutiden bedöms människans anseende endast av hans ekonomiska värde och av hans rang och titel. För dom människor innebär tillvaron utan lugn och bekymmerslöst liv uppfyllandet av sista längtan, samtidigt som den är stolt över "nivån" av deras uppnådda kultur. Den jordiska mänsklighetens stolthet i sin uppnådda kulturnivå hänför sig till de lägsta värdena av materiella erövringar, varvid de förnekar alla värden av en kulturell karaktär när utvecklingen av medvetandet tas i beaktande. Till och med det liv som har blottlagts av ädel mänsklighet, får inte längre någon uppmärksamhet i avseende av någon kulturell nominering. Krass egoism är den starkaste drivkraften i alla mänskliga tankar, gärningar och handlingar, och detta släkte är för feigt att bli medvetet om detta faktum och tillstår det endast till sig själv i hemlighet. Och eftersom människan på jorden brister i modet för sanningen, och eftersom han lever i förfallet hyckleri, finns inte längre någon förståelse bland människorna. Varje människa lever isolerat i sig själv, bedrar och fördömer sig själv och unnar inte sin grannes andningsluft. Många försök har gjorts för att bringa sanning och visdom till människan av jorden, och därigenom erbjuda honom ett liv i kunskap om Skapelsen, för att visa honom vägen till skapelsen och dess lagar och bud. Alla försök misslyckades dock, och utan undantag gick sanningens fartyg på grund och sjönk ner i det bottenlösa djupet av oförståndet av de jordiska varelserna. De människor som söker sanningen har aldrig berört ondskan vid roten, så de har aldrig kunnat hitta kunskap. De förmådde inte förstå det onda vid roten, eftersom de var bärare av en ytlig och falsk innebörd av livet och förlorade sin faktiska uppgift, eftersom de ersatte de surrande källorna till den ändlösa SEIN med överkliga religiösa dogmer läts hamna i vansinne. Det som är tidlöst är evigt, och i den tidlösa evigheten vilar, sanning och visdom av kreativ kraft och allmakt. Ju närmare man kommer denna sanning och arbetar på det, desto lättare är det för honom att följa lagar och bud i kreativ ordning. Där människan erkänner och lyder sanningen om skapelsen och dess bud och lagar, lyser ordningen av alla ändlösa varaktigheter ljus in i hans liv. Ro, fred och kärlek blir livets följeslagare genom tid och rum och vittnar om fulländningen av skapelseharmonin.

Inre värde

Sannerligen, livet är kamp, en ständig konfrontation med sitt eget jag. Däremellan försöker det om och om igen att transparent och ytligt skjuta bort de avledande aktuella händelserna, men den verkliga orsaken bryter upprepade gånger genom; drunknade, övertäckta, distraherade, överbelastade, fullständigt överfulla ..., är det alltid där, redo att bryta igenom den samlade förvirringen och när de ibland också endast antyder att visa sitt leende, att det står över allt, osårbart, upphöjt, nedtittande, som människan förnedrar sig, gör sig själv till damm. Människans själv är den mest värdefulla pärlan, den största skatten, den gömda som han bär med sig, i sitt innersta, i sig själv - som en sten av det visa. Han är silver och guld men består inte av det, han talar till människan själv - och nästan alltid hör han honom inte. Han är det eviga ljuset, ljuset av allstortid - i allt dunkel och mörker som omger människan. Han vill göra människan till kung, men människan våldtar honom. Längtan hos alla människor söker han krampaktigt utanför sig själv. Och ändå är han mycket nära - hos varje enskild person. Föreningen med honom gör människan potent, och med honom kan han skapa allt. Men det fanns alltid individer i årtusenden som förband sig med honom och därmed skapade stora insikter för alla som var orsakerna till vidareutveckling.

Impulserna och driften formade den jordiska världen och miljön, gestaltade om den och skapade därmed allt bättre yttre förhållanden, medan de inre tynade och fick försvinna. I dagens moderna tid är en återörelse gradvis nödvändig, vilket leder tillbaka till de inre värderingar och oförgängliga skatter som människan har sökt under en mycket, mycket lång tid utanför sig själv. Den riktiga mängden gick människan förlorad, och han måste lära sig att hitta den igen för att kunna kompensera för alla ytterligheter och slutligen att avancera till det väsentliga, vilket är anledningen till att människan bor här i denna värld. Må alla de som blickar mycket längre erkännas och respekteras av efterslänrare. Antalet av alla dem som alltid, åter och åter har fel är nästan oändligt. Och man frågar sig hur många misstag och förvirringar som fortfarande är nödvändiga tills även den allra sista människan på jorden äntligen har förstått var vägen är tänkt att leda och sannerligen leder.

I själva verket, sanningsenligt, sannerligen: livet är kamp, även i glädjen och kärleken.

Vi kan bara glömma ibland och låta oss slås i förtrollning av aktualiteten, helt fascinerad av det eviga blivandet och förgåendet, från av och på upp-och ned i alla nödvändiga rörelser, som omformas och som inte utesluter människan i processen. Det enda hoppet är det oundvikliga och det högre, glada målet att gå vidare till nästa högre klass, där undervisning och praktisk provotid fortsätter. Låt mig därför berätta vem som läser dessa ord, jordens människa: Gör din plikt just nu och här, och ge efter för det kommande. Begåvad konst kan du, jordmänniska, skymta i några flyktiga glimtar av skönheten i anden, vars förnimmelser du ibland kan fångas vid vissa tillfällen. Men det upprymda, enkla sättet är en angelägen förutsättning för ett så här löst och avspänt sätt.

Ett viktigt ord

I varje enskild marklevande människa blossade längtan efter säkerhet oavbrutet, särskilt för att vara säker på sitt VARANDE och fortlevande långt bortom den jordiska bortgången som människan kallar döden. Denna säkerhet kan bli sann för varje enskild person om han besegrar sitt eget ego, för det är i sanning bara dimman av egot som förhindrar utsikterna till riket av det sanna livet, det andliga, bortom förändringen av att blivande och passerande. Detta beror på att jaget, egot, lägger alltför stor vikt vid sitt eget välbefinnande tills att det i de flesta fall utvecklas till egoism. Således, hänger tvivel över individen samt över den hela terrestrial mänskligheten och osäkerheter liksom svåra åskmoln, som bryter ut likt oförutsägbara åsk- och blixtnedslag för jordemänniskan och; tillkallad genom egoism och materialism och genom alla andra omänskliga saker som han har blivit föremål för och från vilka han hålls fången. Att bekämpa detta ska vara ett av människans första bud, för det är först vid erkännandet av kärlekens sol, som en uppenbarelse av livets ande, stiger vid det mänskliga psykets horisont och därigenom driver bort molnen av oväder, förmår människan se hur nära han verkligen är visshet och hur meningslöst hans rädsla och oro var. Tyvärr, betyder det för många människor att döden av deras fysiska kropp bara är början av det faktiska livet och därmed gradvis återstrålning av deras inre Sohar. Men när nästa inkarnation äger rum, kan samma sak återigen inträffa, genom okunnighet om inte ansträngningar och arbete har gjorts för förbättring i det tidigare livet. Endast genom en sann inre pånyttfödelse kommer mörkret av absolut eller delvis mörker i en jordisk tillvaro att upphöra, när ljuset av de inre sinnena blir synligt för människan och livets andes inte längre verkar visas bara som ett dunkelt öde för honom, som han verkligen skapar själv i missbildning. Men om Sohar äntligen lyser i människan till sist, då erkänner han det osynliga, den mäktiga av anden och dess obegränsade kraft som den sanna verkande, medan den det verkandes synliga redan försvinner som skugga, men kvarstår som ett permanent och uppfriskande minne för att efterfråga att evolutionsmässigt stå till tjänst. Det är fortfarande fallet hos många människor på jorden där bakom all kärlek och all kärleksfull vilja att bli ett - lurar naken rädsla för allt, för slutet på kärleken, rädsla för bortgången av en älskad människa, rädsla för att skiljas och återförenas, och av framför allt – rädsla för växlingen till från denna sida till andra sidan. Ur dessa farhågor förbinder sig den rädsla, över skummande ur okunnighet och falsk lärdom, att allt liv alltid faller för döden och alltid lever av andra liv, att det utplånar och måste utplåna för att vara sig själv. En fruktansvärd tanke, verkligen,

men det är bara av jordisk mänsklig natur, uppstådd i oförståelse av sann sanning; eftersom allt liv lever från andra liv, det är sant, men livet dräper inte ett annat liv för att kunna existera och leva. Den ena är inordnad i den andra; och en hjälper det andra leva, för att åter efter sin givna tid inordnas i det förgående, när han har uppfyllt sin tid och sin uppgift. Livet blir inte ett fortskridande offer och uppoffringar, som jordiska människan felaktigt antar och förstärks i avseende av dessa felaktiga läror. Snarare är det i själva verket bara ett blivande och förgående i mening av fortskridande evolution ständigt och i ren betydelsen av skapande regler, bud och lagar där även Skapelsen själv är inordnad, i alla avseenden. Så det är bara en stor tidsmässig återfödelse och förnyelse i hjulet av blivande och försvinnande. Således, död, när förgåendet, döden in till livets hjärta, men livet, blivandet skjuts, djupt ner till hjärtat av döden, varigenom två riken kompletterar varandra till ett, som erövrar varandra samtidigt och ömsesidigt gradvis föra varandra till insikt. Livet strävar inte efter att övervinna ett enda förgående / död, utan för att övervinna det genom evolution av det förgående och blivande i allmänhet. Det arbetar mot den uppåtgående utvecklingen av allt som har blivit, till vad som är oförgängligt i de innersta myriaderna av livsformer och som arbetar och utverkar för det slutliga målet för alla kreationer, till Skapelsen, till universellt medvetande. Den verkliga innebörden av livet i det materiella området är helt enkelt: självbesegradet av det ständigt dominerande egot och efterföljande evolutionen av hela medvetandet och anden. Att besegra sig själv innebär alltså att människan måste hjälpa sin högsta VARA till seger för att åter erkänna ett ännu högre jag, nämligen skapelsens själv, som människan kommer att vakna upp till genom en ännu högre utveckling. Visst, det är en av de svåraste uppgifterna i mänskligt liv, men också den vackraste, mest värdefulla och mest produktiva. För bakom denna uppgift väntar människan den högsta säkerheten i hans all-stor-tidsaktiga VARA bortom alla former av yttre och fysiska existenser. Eftersom den mänskliga anden av livet i honom är en del av den andliga energi av Skapelsen, är det nödvändigt att han minns denna skapande rot av sitt väsen, för att sant förena sig med allstortid i sig själv, för att vara ett med livets ande, en del av Skapelsen i sig, innebär att vara helt fri, så också fri från rädsla för förgängliga, för döden. Att vara en del av skapelseenergin i människan själv betyder också; att känna igen det andra egot bakom det mänskliga yttre jaget, nämligen det skapelseaktiga jaget. Det är förvisso det största, men för den inåt ännu oförberedda är det verkligen det mest skrämmande som kan hända en människa; nämligen att verkligen se och känna igen sig själv - hans eget ur-ego, som sträcker sig bortom alla sfärer och gränser och flyter bortom alla sinnen i allstortid och mänskligt ogreppbara regioner av Skapelsen. Men den som förenar sig med den del av skapelsen i sig själv, med anden, löser det fruktade och faktiskt harmlösa mysteriet med förgåendet, döden, så bara han erkänner döden som en sida av livet, vilket inte betyder något annat än fysiskt område av sömn, som ersätter dagens vakenhet. Endast mänskligt oförnuft, okunnighet och blindhet föreställer sig att sömn är den mörkare sidan av livet, vilket är anledningen till att man har samma syn på döden. Naturligtvis återspeglas många andra faktorer i rädslan för döden, men att nämna dem alla skulle vara meningslöst.

Allt som kan förklaras är endast: att den gåta som den lämnade mänskliga kroppen, bara ofullkomligt förmår lösa, den förmår delen av Skapelsen i människan avslöja med all klarhet och sanning:

Nämligen vissheten om den absoluta mänskliga varaktigheten i allstortid.

Människan bör orubbligt vända sin blick mot sina jordiska livs uppgifter och erkänna att på denna sida härskar den grova materialen och på den andra sidan härskar den fina materialen, men att det delade riket av denna och av den andra sidan är ett enda rike, närvarande på samma plats, men bara dimensionerade annorlunda, dock under samma tidsrymd. Visst verkar den totala summan av svårigheter och lidande på planeten jorden vara mycket större än glädje och lycka. Men detta är bara en villfarelse av människan själv, eftersom han är genom de överlämnade och inplanterade felaktiga lärorna i honom av den farliga uppfattningen av att det faktiskt skulle vara så. Men inte på något sätt eftersom nöd och lidande, liksom glädje och lycka, alltid balanseras i sin mängd. Genom människans enskilda falska tänkande, övervärderar han nöd och lidande, registrerar dem och håller dem i konstant

minne, medan han glömmer händelserna av glädje och lycka alltför snabbt och därmed låter dem gå förlorade. När allt kommer omkring har han ännu inte lärt sig att röra sig på ett balanserat sätt i dessa områden samt att registrera negativt och positivt lika mycket och att bevara dem som minnen. I det motsatta fallet uppstår dock samma sak där människan endast rent behåller det positiva i hans minne, det vackra, den lycksaliga, kärlek och det fina. Även här skapas alltså ingen balans mellan det negativa och det positiva, så att den ena formen råder framför den andra, vilket leder till harmoni eller disharmoni, vilket innebär att en faktor i sin tur dominerar. Trots allt detta kan människan dock se och känna igen sitt öde som människa, så att han kan ändra villkoren och utveckla en Sohar-ö och framarbete säkerhet mot mörkrets händelser. Tiden och existensen behöver inte störa och oroa honom, för tills det högsta målet har uppnåtts kommer ännu miljontals år falla i det förflutna. Många miljoner och miljarder år ägnas och ges fortfarande åt människan för att släta ut sin hemvists fruktade anlete, men för just nu måste han ägna sig åt den förändring han har erbjudits till ingripande av evolutionsmålet, att i sann sanning uppfatta den hjälpsamma handen och den kunskap som erbjuds för att arbeta sig mot målet.

Leben in Geistigen und Physischen

von **«Billy» Eduard Albert Meier**

Das irdische Menschengeschlecht ist in ein Stadium einer Zeugenschaft eines sehr gewaltigen kosmischen Umbruchs getreten. Es ist dies eine neue Aera, ein neues Zeitalter, das sich vor den sehenden Augen bewusstseinsmässig weiterentwickelter Menschen immer klarer und deutlicher abzeichnet. Nichtsdestoweniger aber liegt das Gros dieser Erdenmenschheit in einem gar tiefen Abgrund der Unwissenheit und der Bewusstseinsversklavung, so es von dringender Notwendigkeit geworden ist, den Ursachen ihres Abstieges gründlich auf den Grund zu gehen und ihr dies in einer korrekten, klaren und offenbarenden Botschaft und Lehre darzutun. Gleichzeitig ist es aber auch erforderlich geworden, neue Wege zu weisen, die in eine bewusstseinsverstehende und bewusstseinsharmonisierende Zukunft führen. Es möge daher der Erdenmensch seine Augen und Ohren öffnen, um seine versklavten Gedanken von Irrlehren loszureissen, um von allen altherkömmlichen Unwahrheiten und allem Übel loszukommen und um alles endlich wahrheitsmässig zu erfassen.

Er, der Erdenmensch, möge daher nun seine Bewusstseins-Sinne zur Erkennung der Wahrheit öffnen. Er möge hinaufschauen in die Unendlichkeit des weiten Raumes des Universums, wo im Zeitlosen die Sterne in majestätischer Ruhe und Erhabenheit herrschen. Er möge hinaufschauen zu diesen Sternen, die in schöpferischer Ordnung ihre Bahnen ziehen durch Jahrtausende und Jahrmillionen, in Harmonie der allgültigen Schöpfungsgesetze und in Erfüllung der zu befolgenden Gebote. Wie auf der Erde selbst, walten auch auf all diesen Sternen schöpferische Gesetze und Gebote, die eingeordnet sind in die Logik und Liebe der Schöpfung selbst. Es ist dies ein ewiges Walten und Werden, ein zeitloses SEIN und Vergehen im endlosen Entstehen. Und es möge der Erdenmensch hinabschauen danach auf seine Erde, denn auch dort vollziehen sich in eherner Ordnung dieselben Gesetze und Gebote der Schöpfung. Der Mensch, die Erde und alle ihre vielfältigen Lebensformen sind in diese Gesetze und Gebote mit eingeordnet als winziges, aber wichtiges Glied in der Kette aller schöpferischen Kreation. Wo die Natur in ihren schöpfungsgegebenen Gesetzen und Geboten lebt und unberührt ist von Menschenhand und noch völlig unberührt ihr Dasein vollbringt, da herrschen absolute und vollkommene Schönheit, Kraft, Würde und harmonische Grösse ohne jegliche Hierarchie. Überall dort aber, wo Spuren menschlicher Eingriffe gewollter unlogischer Ordnung und Korrekturen sichtbar werden, dort fällt alle Schönheit, Kraft, Würde, Ordnung und Grösse dahin.

Die Harmonie wird zerstört, verändert und gar zur Unmöglichkeit gemacht. Es wird so die Natur völlig ungewollt Zeuge der Unvernunft und des Unverstandes des Erdenmenschen, der sich doch so gerne als Krone der Schöpfung bezeichnet. Als selbsternannte Krone der Schöpfung lebt er in diesem seinem Wahn und ist sich nicht bewusst dessen, dass er sich nur eine Krone aufgesetzt hat, derer er nicht würdig ist. Es handelt sich dabei um eine Krone, die ihm viel zu gross ist und die er nicht zu tragen vermag und die ihn unter ihrem Gewicht zu zermalmern droht. Wahrlich, der Erdenmensch hat sich bis zur Jetztzeit, jetzt im dritten Jahrtausend, 'herrlich weit' vorangebracht und entwickelt und sich selbst an den Rand eines tiefen Abgrundes und vor die Fänge der Bestie Wahnsinn gebracht – getrieben durch Irrlehren und Kulte bösester Ausartungen, die Hass, Gier, Laster, Not, Lüste und Blutvergiessen hervorbrachten. Und er, der Erdenmensch, die selbsternannte Krone der Schöpfung, er, der die Welt und das All beherrscht oder beherrschen will, der Luft, Wasser und Feuer bezwungen hat, er hat schon vor undenklich langer Zeit verlernt, wahrer und wahrster Mensch zu sein und nach reinen geistigen Normen zu denken, zu handeln und zu leben. Daher hat er auch grundlegend verlernt, als wertvoller Mensch in der Gemeinschaft Mensch selbst zu leben. Er hat verlernt, als wertvoller Mensch in der Gemeinschaft unter Menschen zu leben. Alle seine Formen streben nach rein materiell- und materialistischen Dingen und Belangen und er missachtet dabei böse alle Dinge des Geistigen, des Fortschrittes, der Liebe, der Wahrheit, des Wissens, der Logik und der Weisheit.

Seit urdenklichen Zeiten wollte der Mensch der Erde nur eines: Macht erringen, Macht erringen unter allen Umständen. Und besass der Mensch der Erde diese Macht, dann nutzte er sie nur zur Versklavung und Knechtung. Kampf war seit jeher sein Schlachtruf und die Offenbarung der Hölle sein Sieg. Durch sehr böse und bewusstseinsversklavende Irrlehren in meist kultisch-religiöser Form schuf er Zwang und Heuchelei, sprach durch sie von Ehre und Freiheit und meinte damit nur wahrheitlich die Bewusstseins-Versklavung, die Ausnutzung und Ausbeutung in jeder Hinsicht und absolute Abhängigkeit. Schon längst hat der Erdenmensch verlernt, sein wahres Gesicht zur Schau zu stellen, denn dieses hat er mit dem Beginn der kultisch-religiösen Irrlehren in sich selbst vergraben und verloren. So trägt er nur noch eine farbenprächtige Maske zur Schau, die jedoch sehr fade, eintönig und gleichgültig-stoisch, egoistisch und maskengleich wirkt. Sehr viele Menschen der Erde sind zu Bestien geworden oder zu bewusstseinsgestörten Robotern kultisch-religiöser Irrlehren. Bewusstseinsarm in weisheitsmässiger und weisheitsfremder Form verbringen sie ihre irdischen Tage, Monate und Jahre, unwissend in den minimsten Formen wahrlicher Wahrheit, nur im Sinnen und Trachten nach Macht, Gier, Materialismus und Hass, wider ihre Mitmenschen und sich selbst, bösartig und unehrlich, um dereinst voller Hass, voller Angst und c Disharmonie zu sterben, wenn die Uhr ihres Lebens abgelaufen ist. Alle Dinge der Welt ordnete und gliederte der Mensch durch seinen Verstand und durch seine Vernunft, wodurch er sich alles untertan machte; und nur dieser Untertänigkeit galt all sein Streben und Sinnen bisher. Der Schein galt ihm sehr viel mehr als die Wahrheit des SEINs. Die ewige Wahrheit des Geistes und der Schöpfung ging ihm in den Grundelementen verloren, und er klammerte sich schon früh an die irrealen Lehren von Kultreligionen. Ihre versklavenden Irrlehren standen ihm in seiner Selbsttäuschung näher und höher als alle Gesetze und Gebote der Schöpfung in all ihrer Wahrheit und Weisheit. Aus seiner äusserst armseligen religiös-kultischen-verirrten Lebensauffassung heraus glaubte er, durch die Verstossung der wahren schöpferischen Gesetze und Gebote und durch das Erstellen menschlich-gesetzlicher Bestimmungen die Menschheit in Einklang mit irrealen Kultreligionen zu bessern oder in eine bessere Zukunft mit besseren Lebensmöglichkeiten zu führen. Weil er des Wissens um das Wesen der Schöpfung im Menschen verlustig gegangen ist, wollte er mit materiellen Mitteln und religiösen Irrlehren den Menschen zum Leben zwingen. Aus diesen Gründen betörte er mit falschen Versprechungen und ebenso falschen Idealen und Idolen im Zusammenhang mit kultisch-religiösen Irrlehren die Massen der irdischen Menschheit, und schon bald führte dieser Weg in Versklavung, Bewusstseins-Unfreiheit, Ausbeutung, Hass und Gier und Laster in schlimmsten Ausmassen. Wo noch ein Rest von Vertrauen war, verwandelte er ihn schnell und unaufhaltsam in böses Misstrauen und tödlichen Hass. Und immer mehr entfernte sich der Erdenmensch vom wahren Leben, von der geistigen Bestimmung schöpferischen Ursprungs. Das Wissen ältester Wahrheit und Weisheit ging ihm verloren; dass der Mensch das Mass aller schöpferischen Dinge ist, in Kreation der eigenen Vervollkommnung der Schöpfung in sich. Nunmehr aber ruft der Wandel der Zeit und der Lauf eines neuen kosmischen Zeitalters mit drängender Forderung das Bedürfnis hervor, dass der Erdenmensch in seinem Sinnen und Denken Umkehr halte und sich wieder der schöpferisch-geistigen Wahrheit zuwende, den eigentlichen Werten des geistigen und bewusstseinsmässigen Lebens.

Bis anhin wusste oder vermutete nur ein verschwindend geringer Teil der Erdenmenschheit, dass die menschliche Lebensform nicht nur den irdischen Bereich bevölkert, sondern dass sie in allen endlosen Weiten dieses Universums lebt. Und ebenso weiss nur ein verschwindend geringer Teil all dieser Menschen, dass ihr Geist und ihr Bewusstsein hineinragen in die Sphären des Schöpferischen, die mit den materiellen Sinnen nicht wahrzunehmen sind. Die Schöpfung selbst aber ist die eigentliche Heimat jeder Geistform, und somit auch jedes Menschen, in dessen physischem Körper ein Teilstück der Schöpfung selbst lebt. Es liegt wahrlich im Interesse des einzelnen Menschen, eine geistige und bewusstseinsmässige Erweiterung und Vertiefung anzustreben und zu erlangen und seine bisherige Lebensauffassung zu revidieren. Eine Lebensauffassung, die in rein materialistischen und irrealen Glaubensbahnen verlief und dadurch die Wahrheit des Geistes in böse Verdammnis trieb. Die Umkehr aber wird nicht leicht sein, denn ihr Weg ist mit Ranken und Dornen verwachsen. In den entscheidendsten Wahrheiten müssen oft genau entgegengesetzte Pfade beschritten werden, denn der Mensch muss lernen, dass er durch die Existenz seines schöpferischen Geistes einen für alle Dauer unsterblichen Teil besitzt, nämlich den Geist.

Einen Geist, der mit dem Schöpferischen zusammenwirkt und nicht eine knechtische Rolle spielt, wie dies in Kultreligionen dargelegt wird. Jeder Mensch muss sich selbst den Nachweis erbringen, dass sein Geist in schöpferischer Funktion arbeitet und in sich selbst seine Vervollkommnung finden muss, um in der Schöpfung selbst die Vollkommenheit zu gewährleisten. Jenem Menschen aber, der diese Erkenntnis erlangt, dem erwächst daraus eine unausweichbare Verpflichtung, das eigene materielle Leben in den Hintergrund zu stellen und sein geistiges Dasein zu den grossen Gesichtspunkten der Schöpfung zu führen, die in ihrer unaufhaltsamen Wandlung die endlose Dauer birgt.

Ein Mensch der Wahrheit kennt keine Vorurteile, denn eine vorgefasste Meinung hindert das Suchen und Finden und die Ehrlichkeit selbst. Der Wahrheitsmensch weiss sehr genau, dass alle Wahrheit und Weisheit im zeitlosen Fluss der endlosen Dauer liegt, so keine vorgefasste Meinung die Berechtigung in der Existenz findet. Nur Fakten der Wahrheit können Fakten der Wahrheit sein, und nur Fakten der Wahrheit können Fakten der Weisheit sein, nichts sonst aber, das darunter eingeordnet wird. Dies ist ein Gesetz im grossen Gang allen Geschehens, denn jedes Dasein muss sich im Kreise vollenden. Ursache und Wirkung finden in allen Bereichen ihre Gültigkeit, wenn sie nach Gesetzen und Geboten geordnet sind. Eine vorgefasste Meinung birgt in sich alle Unlogik der Zweifel und Unwahrheit. Und so ein Mensch also herangeht und diese Übermittlung in sich aufnimmt, dann mag er sich über eine böse menschliche Schwäche Klarheit verschaffen, nämlich, ob er über den Stand vorgefasster Zweifel und Kritik hinaus ist oder ob Vorurteile ihn noch zu beherrschen vermögen. Ist er aber noch von vorgefassten Meinungen befangen, dann ist es ihm besser, wenn er diese Botschaft zur Seite legt und sie jenen überlässt, die vorurteilsfrei nach der Wahrheit zu suchen vermögen. Allüberall im Universum offenbaren sich vielartige Lebensformen, und ihnen allen liegt ein ganz bestimmtes Gesetz zugrunde. Es ist jenes grosse und unsichtbare Wirken der Schöpfung, das als unlösbares Geheimnis die endlose Dauer und die endlose Wandlung bewirkt. Alles, was im Universum Leben atmet, ist durch dieses unlösbare und geheimnisvolle Gesetz räumlich und zeitlich gebunden, ausser den geistigen Formen, die in demselben Gesetz ihr Bestehen finden und weder zeitlichen noch räumlichen Begrenzungen unterliegen. Die geistige Form aber ist schöpferisch aus der Schöpfung, so das Gesetz des Vergänglichen sie nicht beeinträchtigt im SEIN.

Auch alles, was auf der Erde lebt, ist mit dem Zeitlichen und Räumlichen verbunden und ihm unterworfen, und so auch dem Gesetz des zeitlichen und räumlichen Bestehens.

Es ist dies eine Bindung der materiellen Raum- und Zeitverhältnisse, die in ihrem Bestehen eine Regelmässigkeit eherner Ordnung darstellen; der Wandel von Raum und Zeit in materieller Form, das Entstehen und Vergehen der grobstofflichen Materie. Die Erkenntnis aller verflochtenen Fakten der Vergangenheit im Bezug auf die irdische Menschheit lehrt, dass in ihrer urältesten Vergangenheit, in der die Erdenmenschen noch im Einklang und der Befolgung der schöpferischen Gesetze und Gebote lebten, ihre geistigen Aspekte und Formen voll und ganz mit den gegebenen natürlichen Gesetzen übereinstimmten und dadurch Glück, Wissen, Weisheit, Frieden, Freiheit, Logik und Liebe sowie Ruhe und Zufriedenheit zur ehernen Ordnung gehörten. Mit dem Sich-Entfremden von der Wahrheit der Schöpfung und ihren Gesetzen und Geboten durch in Religionen ausartende Irrlehren aber wurden bössartige Dinge heran- und hochgezüchtet, wie zum Beispiel Hass, Unfrieden, Sklaverei, Blutvergiessen, Neid, Gier, Egoismus, Streit und viele andere menschenunwürdige Erscheinungen.

Diesbezüglich gilt es nun, diese im Menschen verankerten, tragenden und zerstörenden negativ-ausgearteten Kräfte zu analysieren und aufzuweisen, um alsdann den Weg der Wahrheit und Freiheit und der Weisheit zu offenbaren, der ihn aus seiner Bewusstseins-Verödung herausführen soll. Dieser Weg kann aber nur aufgezeichnet werden, wenn gleichzeitig der Ur-Sinn des Lebens erschlossen wird und der eigentliche Sinn, warum der Mensch in seiner Form überhaupt lebt. Sehr viele grosse Persönlichkeitsmenschen sind im Laufe der verflochtenen Jahrzehntausende über die Erde gewandelt und haben sich um die Beantwortung des Wie, Wo und Warum dieser grossen Fragen bemüht. Ihre Bemühungen waren jedoch nutzlos und ihr bis zur Jetztzeit überliefertes Gedankengut wird heute noch genauso zur Unfruchtbarkeit zertrampelt wie seit eh und je. Viele dieser Lehren und Belehrungen wurden wissentlich oder unwissentlich verfälscht und in irrealen religiösen Dogmen hineinfunktioniert und dadurch bis zur Unkenntlichkeit verändert. Unvergängliche Wahrheiten wurden so missachtet oder verfälscht, nur weil sie dem Menschen in ihrer Befolgung sehr unbequem waren, wofür er bis zur Jetztzeit die bösen Folgen in Kauf nehmen musste. Die Bringer, Künder und Verfechter der Wahrheit aber, die wahren Propheten, sie wurden mit Füßen getreten, verdammt und verflucht, ihres Lebens beraubt und mit Schanden belegt. Noch ist die Zeit derartiger Geschehen auf der Erde nicht vorbei. Viele Neuzeitweiser und Wahrheitskünder werden gleichermaßen noch ähnliche Dinge erleiden und über sich ergehen lassen müssen, weil die Masse der durch Kultreligionen irreführenden Erdenmenschen ihren Glaubenswahn böse an ihnen austragen wird. Doch der Wandel der Zeit und das neue kosmische Zeitalter, mit all seinen durchbrechenden Wahrheiten, wird ihnen in ihrem Kampf behilflich sein und ihnen den Sieg erbringen. Die gegenwärtigen Menschengeschlechter der Erde leben in bösen Überschwenglichkeiten materieller Lüste und Genüsse. Ihre Sinngabe eines unbeschwernten Lebens ruht allein in einer materiellen Welt, in der gute Kleidung, eine vornehme Wohnung, bestes Essen und Trinken, gute finanzielle Erfolge und Profite und Stillung von Lüsten und Lasten die massgebenden Rollen spielen. In seiner irrigen bewusstseinsfalschen Denkform wird dies vom Menschen als 'zufriedenes Erdendasein' bezeichnet – natürlich in Ermangelung des Wissens um die Wahrheit. Das irdisch-menschliche Streben der grossen Masse Menschheit geht ausnahmslos dahin, möglichst schnell und mühelos oft unermessliche materielle Reichtümer in seinen Besitz zu bringen und Macht über andere zu erlangen. Der Stand materiellen Reichtums und die gesellschaftliche und berufliche Position in der Welt bestimmen den Wert eines Menschen, wobei seine Geistes- und Bewusstseins-Werte, die doch in Wahrheit die einzigen Werte sind, völlig missachtet, belächelt, mit Füßen getreten und als dumm bezeichnet werden. In der Jetztzeit wird das Ansehen des Menschen nur nach seinem finanziellen Wertbestand und nach seinem Rang und Titel eingeschätzt. Dieser Menschen geruhsamer und sorgloser Lebensabend bedeutet für sie dann die Erfüllung letzter Sehnsüchte, wobei sie noch stolz auf die 'Höhe' ihrer erreichten Kultur sind. Der Stolz der Erdenmenschheit auf ihre erreichte Kulturhöhe bezieht sich auf minimalste Werte materieller Errungenschaften, wobei ihr aber alle Werte kultureller Art versagt bleiben, wenn die Bewusstseins-Entwicklung in Betracht gezogen wird. Auch das von edlem Menschentum entblösste Leben findet keinerlei Beachtung mehr im Bezüge auf irgendwelche Kulturernennung. Krassester Egoismus ist die stärkste Triebfeder allen menschlichen Denkens, Tuns und Waltens, und dieses Geschlecht ist zu feige, sich dieser Tatsache bewusst zu werden und sie auch nur sich selbst im geheimen einzugestehen. Und weil es dem Erdenmenschen an Mut für die Wahrheit gebricht, und weil er in verkommener Heuchelei sinnenfremdet einherlebt, gibt es kein Verstehen mehr unter den Menschen. Jeder Mensch lebt in sich abgekapselt für sich allein, sich selbst betrügend und verdammend und dem Nächsten die Atemluft vergönnd. Gar viele Versuche sind unternommen worden, dem Erdenmenschen Wahrheit und Weisheit zu bringen und ihm dadurch ein Leben des Wissens um die Schöpfung zu bieten, um ihm den Weg zur Schöpfung und ihren Gesetzen und Geboten zu weisen. Alle Versuche blieben jedoch erfolglos, und ausnahmslos liefen die Schiffe der Wahrheit auf Grund und versanken in den bodenlosen Tiefen des Unverständes der irdischen Wesenheiten. Die nach der Wahrheit suchenden Menschen haben niemals das Übel an der Wurzel angefasst, so sie niemals Erkenntnisse zu finden vermochten. Sie vermochten das Übel darum nicht an der Wurzel zu fassen, weil sie Träger einer oberflächlichen und falschen Sinngabe des Lebens waren und ihrer eigentlichen Aufgabe verlustig gingen, weil sie die quirlenden Quellen des endlosen SEINs durch irrealen religiösen Dogmen ersetzten und im Wahnsinn enden liessen. Was zeitlos ist, das ist ewig, und in der zeitlosen Ewigkeit ruhen Wahrheit und Weisheit schöpferischer Kraft und Allmacht.

Je näher der Mensch dieser Wahrheit kommt und sich an sie heranarbeitet, umso leichter fällt ihm die Befolgung der Gesetze und Gebote in schöpferischer Ordnung. Wo der Mensch die Wahrheit der Schöpfung und ihre Gebote und Gesetze anerkennt und befolgt, da leuchtet strahlend die Ordnung aller endlosen Dauer in sein Leben. Ruhe, Frieden und Liebe werden die Begleiter des Lebens durch Raum und Zeit und zeugen von der Vollkommenheit schöpferischer Harmonie.

Innere Werte

Wahrlich, das Leben ist Kampf, eine sich immer wiederholende Auseinandersetzung mit dem eigenen Selbst. Dazwischen versuchen sich überdeckend und vordergründig immer wieder die ablenkenden aktuellen Ereignisse zu schieben, doch der eigentliche Grund bricht immer wieder unaufhaltsam durch; übertönt, überdeckt, abgelenkt, überladen, vollgeschüttet ..., er ist immer da, bereit, durch den aufgehäuften Wirrwarr durchzubrechen und, wenn es auch manchmal nur andeutungsweise ist, sein Lächeln zu zeigen, das über allem steht, unverwundbar, erhaben, herabschauend, wie der Mensch sich erniedrigt, sich selbst zu Staub machend.

Das Selbst des Menschen ist die kostbarste Perle, der allergrösste Schatz, der verborgene, den er mit sich herumträgt, in seinem Innersten, in seinem Selbst – als Stein der Weisen. Er ist Silber und Gold und besteht doch nicht daraus, er spricht zum Menschen selbst – und fast immer hört ihn der Mensch nicht. Er ist das ewige Licht, das Licht der Allgroszeit – in aller Dunkelheit und Finsternis, die den Menschen umgibt. Er will den Menschen zum König machen – doch der Mensch vergewaltigt ihn. Die Sehnsucht aller Menschen sucht ihn krampfhaft ausserhalb sich selbst. Und doch, er ist ganz nah – in jedem einzelnen Menschen. Die Vereinigung mit ihm macht den Menschen erst zeugungsfähig, und mit ihm kann er alles erschaffen. Doch immer nur einzelne waren es jeweils in den Jahrtausenden, die sich mit ihm verbanden und dadurch grosse Erkenntnisse für alle schufen, die die Ursachen der Weiterentwicklung waren. Die Impulse und Antriebe formten die irdische Welt und Umwelt, gestalteten um und schufen dadurch immer bessere äussere Bedingungen, während die inneren verkümmerten und zum Verschwinden gebracht wurden. In der heutigen Neuzeit wird allmählich wohl oder übel eine Umkehrbewegung notwendig, die zu den inneren Werten und unvergänglichen Schätzen zurückführt, die der Mensch sehr, sehr lange ausserhalb seines Selbst gesucht hat. Das richtige Mass ging dem Menschen dabei verloren, und er muss es wieder zu finden erlernen, um alle Extreme ausgleichen zu können und endlich zum Wesentlichen vorzustossen, das der Grund ist, weshalb der Mensch hier auf dieser Welt lebt. Mögen dabei alle diejenigen, die sehr viel weiterblicken von den Nachzüglern anerkannt und respektiert werden. Beinahe unendlich gross ist die Zahl aller derer, die sich irren und immer wieder irren. Und es fragt sich dabei, wieviele Irrungen und Verirrungen noch notwendig sind, bis auch der allerletzte Mensch der Erde endlich begriffen hat, wohin der Weg eigentlich führen soll und wahrheitlich auch führt. Tatsächlich, wahrheitlich, wahrlich: Das Leben ist Kampf, auch in der Freude und in der Liebe.

Vergessen dürfen wir nur manchmal und uns ganz in den Bann der Aktualität schlagen lassen, ganz fasziniert vom ewigen Werden und Vergehen, vom Auf und Ab und Hin und Her aller notwendigen Bewegungen, die umformend sind und die dabei auch den Menschen nicht ausnehmen. Die einzige Hoffnung ist das Unentrinnbare und das höhere, freudige Ziel des Hinübergehens in die nächsthöhere Klasse, wo der Unterricht und die praktische Bewährung weitergehen.

Daher sei dir gesagt, der du diese Worte liest, Mensch der Erde: Tue jetzt und gerade hier, in diesem Moment, deine Pflicht und gebe dich hin an das Anstehende. Begnadete Kunst gestattet dir, Erdenmensch, einige wenige flüchtige Blicke in die Schönheit des Geistes, dessen Empfindungen du manchmal für dich in gewissen Momenten erhaschen darfst. Dazu aber ist die beschwingte, leichte Art, diese lockere, unverkrampfte Art zu sein, eine dringende Voraussetzung.

Ein gewichtiges Wort

In jedem einzelnen Erdenmenschen flammt unauslöschlich das Sehnen nach Gewissheit, speziell nach der Gewissheit seines Seins und Bleibens weit über das irdische Vergehen hinaus, das der Mensch Tod nennt. Diese Gewissheit kann jedem einzelnen Menschen wahrlich werden, wenn er das eigene Ego besiegt, denn es ist in Wahrheit nur der Nebel des Egos, der die Aussicht auf das Reich des wahren Lebens, des Geistigen, jenseits vom Wandel des Werdens und Vergehens, verhindert.

Dies darum, weil das Ego, das Ich, zu sehr Wert auf sein eigenes Wohlergehen legt, bis es sich bei den meisten bis zur Ichsucht entwickelt. So hängen dann über dem einzelnen wie über der gesamten Erdenmenschheit die Zweifel und Ungewissheiten wie schwere Gewitterwolken, aus denen für den Erdenmenschen unberechenbar Donner- und Blitzschlag brechen; ins Dasein gerufen durch Egoismus und Materialismus und durch alle andern menschenunwürdigen Dinge, denen er untertan geworden ist und von denen er gefangen gehalten wird. Dies zu bekämpfen soll eines der ersten Gebote des Menschen sein, denn erst wenn durch die Erkennung der Wahrheit die Sonne der Liebe, die eine Offenkundung des Geistes des Lebens verkörpert, sich am Horizont der menschlichen Psyche erhebt und dadurch die Gewitterwolken vertrieben werden, vermag der Mensch zu erkennen, wie nah er der Gewissheit wirklich ist und wie grundlos seine Angst und Sorge war. Leider bedeutet noch zur Jetztzeit für sehr viele Menschen erst der Tod ihres physischen Leibes den Beginn des eigentlichen Lebens und damit das allmähliche Wiederaufstrahlen des inneren Sohars. Erfolgt jedoch die nächste Inkarnation, kann durch Unwissen im Leben zuvor dasselbe wieder zutreffen, wenn nicht um eine Verbesserung im Leben zuvor mühevoll gerungen und gearbeitet wurde. Nur durch ein wahrlich innerliches Wiedergeborenwerden wird die Finsternis der absoluten oder halbheitlichen Lichtlosigkeit innerhalb eines Erdendaseins beendet, wenn dem Menschen das Licht der inneren Sinne sichtbar wird und das Wirken des Geistes des Lebens ihm nicht länger nur als dumpfes Schicksal erscheint, das er in Wahrheit selbst kreiert in Missbildung. Leuchtet aber endlich das Sohar im Menschen, dann erkennt er das Unsichtbare, das Mächtige des Geistes und seiner unumschränkten Kraft als das wahrlich Wirkende, während das gewirkte Sichtbare bereits wieder als Schemen verschwindet, jedoch als dauernde und belebende Erinnerung bleibt, um weiterzuwirken, um evolutionsmässig dienbar zu sein. Noch ist es bei vielen Erdenmenschen so, dass hinter aller Liebe und allem liebenden Eins-Sein-Wollen die nackte Angst lauert – die Angst vor allem, vor dem Ende der Liebe, Angst vor dem Dahinscheiden eines geliebten Menschen, Angst vor dem Getrennt- und Wiedervereintsein, und vor allem – Angst vor dem Wechsel zum Jenseits vom Diesseits. Diesen Ängsten verbindet sich diejenige von Schmerz, aus der Irrkenntnis und Irrlehre quillend, dass alles Leben immerfort dem Tode anheimfalle und immerfort von anderem Leben lebe, das es vernichte und vernichten müsse, um selbst zu sein. Ein furchtbarer Gedanke, wahrlich, doch er ist nur erdenmenschlicher Natur, entstanden im Unverstehen der wahrlichen Wahrheit; denn alles Leben lebt vom anderen Leben, das stimmt soweit, doch aber mordet das Leben nicht anderes Leben, um selbst bestehen und leben zu können. Eines ist dem andern eingeordnet; und das eine hilft dem andern Leben, um zu seiner gegebenen Zeit wieder dem Vergehen eingeordnet zu sein, wenn es seine Zeit und seine Aufgabe erfüllt hat. Das Leben ist kein fortschreitendes Opfern und Geopfert werden, wie der Erdenmensch das irrtümlich annimmt und durch diesbezügliche Irrlehren darin bestärkt wird. Vielmehr ist es in Wahrheit nur ein Werden und Vergehen im Sinne der stetig voranschreitenden Evolution und rein im Sinne der schöpferischen Regeln, Gebote und Gesetze, denen die Schöpfung in jeder Beziehung selbst auch eingeordnet ist. Also handelt es sich nur um eine vielgrosszeitliche Wiedergeburt und Erneuerung im Rade des Vergehens und Werdens. So reicht wohl das Vergehen, der Tod, bis in das Herz des Lebens, ebenso aber ragt das Leben, das Werden, tief hinab bis in das Herz des Todes, wodurch sich zwei Reiche zu einem ergänzen, die einander gleichzeitig erobern und stufenweise gegenseitig zur Erkenntnis bringen. Das Leben strebt nicht auf die Überwindung eines einzelnen Vergehens/ Todes hin, sondern auf die Überwindung durch Evolution des Vergehens und Werdens überhaupt. Es arbeitet auf die Hinaufentwicklung alles Gewordenen hin, zu dem, was an Unvergänglichem im Innersten unzählbarer Myriaden Lebensformen west und wirkt, zum Endziel aller Kreationen, zur Schöpfung, zum Universalbewusstsein. Der eigentliche Sinn des Lebens im materiellen Bereiche ist einfach gesehen der: Selbstbesiegung des stets dominieren wollenden Egos und anschliessende Evolution im ganzen des Bewusstseins und des Geistes. Sich selbst besiegen bedeutet also, dass der Mensch seinem höchsten SEIN selbst zum Siege verhelfen muss, um dadurch wiederum ein noch höheres Selbst zu erkennen, nämlich das Schöpfungsselbst, in das hinein der Mensch durch eine noch höhere Evolution erwachen wird. Sicher, es ist das eine der schwersten Aufgaben des menschlichen Lebens, so aber auch die allerschönste, wertvollste und ergiebigste. Denn hinter dieser Aufgabe erwartet den Menschen die allerhöchste Gewissheit seines allgrosszeitlichen SEINs jenseits aller äusseren und physischen Daseinsformen. Da der menschliche Geist des Lebens in ihm ein Teilstück der geistigen Energie der Schöpfung ist, gilt es, dass er auf diese schöpferische Wurzel seines Wesens sich zurückbesinnt, um durch wahrliche Verinnerlichung sich mit dem Allgrosszeitlichen in ihm selbst zu vereinen, denn Einssein mit dem Geiste des Lebens in ihm selbst, mit dem Teilstück Schöpfung in ihm, heisst absolut frei werden, so auch frei von der Angst des Vergehens, des Todes.

Mit dem Teilstück Schöpfungsenergie im Menschen selbst einssein heisst auch; hinter dem menschlichen äusseren Ego das andere Ego zu erkennen, nämlich das schöpferische Selbst. Es ist mit Sicherheit das Grösste, für den innerlich noch Unvorbereiteten aber wahrlich das Furchterregendste, was einem Menschen überhaupt widerfahren kann; nämlich sich selbst wahrlich zu sehen und zu erkennen – sein ureigenstes Ego, das über alle Sphären und Grenzen hinausreicht und über alle Sinne hinwegschwebt in die allgroszeitlichen und menschlich unfassbaren Regionen der Schöpfung. Wer sich aber mit dem Teilstück Schöpfung in sich selbst eint, mit dem Geiste, löst zugleich das im Menschen so furchterregende und wahrheitlich doch harmlose Rätsel des Vergehens, des Todes, so er den Tod als nur des Lebens andere Seite erkennt, die da nichts anderes bedeutet als im physischen Bereich der Schlaf, der das Wachsein des Tages ablöst. Nur die menschliche Unvernunft, das Unwissen und dessen Blindheit wähnen, dass der Schlaf die dunklere Seite des Lebens sei, weshalb er auch im Bezuge auf den Tod gleicher Ansicht ist. Gewiss, noch vielerlei andere Faktoren spiegeln sich in der Angst vor dem Tode wieder, doch sie alle zu erwähnen wäre unsinnig. Zu erklären ist nur noch das: Was der lebenverlassende menschliche Körper nur unvollkommen zu enträtseln vermag, das vermag das Teilstück Schöpfung im Menschen mit aller Deutlichkeit und Wahrheit zu offenkunden:

Nämlich die Gewissheit der menschlichen absoluten Dauer in Allgroszeitlichkeit.

Unbeirrbar soll der Mensch seine Blicke auf die Aufgaben seines Erdenlebens richten, in der Erkenntnis, dass im Diesseits das Reich der groben Materie und im Jenseits das Reich der feinen Materie herrschen, dass jedoch die geteilten Reiche des Diesseits und des Jenseits ein einziges Reich sind, vorhanden am gleichen Ort, jedoch nur anders dimensioniert, doch aber im selben Zeitraume. Sicher, es ist die Gesamtsumme der Not und des Leidens auf dem Planeten Erde scheinbar sehr viel grösser als die der Freude und des Glücks. Dies aber ist nur ein Trugschluss des Menschen selbst, weil er durch die ihm überlieferten und eingepflanzten Irrlehren und Wirren der gefährlichen Ansicht ist, dem wäre in Tatsächlichkeit so. Mitnichten jedoch, denn Not und Leiden sowie Freude und Glück halten sich stets die Waage in ihren Massen. Durch des Menschen Falschdenken allein überbewertet er Not und Leiden, registriert sie und hält sie in dauernder Erinnerung, während er die Geschehnisse in Freude und Glück allzuschnell vergisst und sie ihm so verloren gehen. Noch nicht hat er nämlich gelernt, sich in diesen Belangen ausgeglichen zu bewegen und Negatives wie Positives gleichermassen zu registrieren und als Erinnerung zu wahren. Im umgekehrten Falle aber ergibt sich dasselbe, wo der Mensch rein nur das Positive in seiner Erinnerung behält, das Schöne, das Glückhafte, Liebe und Nette. Auch hier also ist keine Ausgeglichenheit geschaffen zwischen dem Negativen und dem Positiven, so also die eine Form gegenüber der anderen überhandnimmt, wodurch sich eine Nichtangleichung oder eine Nichteingleichung ergibt, was bedeutet, dass also wiederum ein Faktor überwiegen wird.

Trotz alledem aber vermag der Mensch seine Bestimmung als Mensch zu sehen und zu erkennen, so er die Verhältnisse zu ändern vermag und aus den Geschehen der Finsternis eine Insel des Sohars und der Geborgenheit zu erarbeiten vermag. Es braucht ihn die Dauer der Zeit nicht zu stören und zu kümmern, denn bis zur Verwirklichung des höchsten Zieles mögen noch Millionen und Milliarden Jahre in die Vergangenheit stürzen. Viele Millionen und Milliarden Jahre sind dem Menschen noch zugetan und gegeben, um das von ihm zerfurchte Anlitz seiner Heimatwelt wieder zu glätten, doch aber muss er zur Jetztzeit dem ihm dargebotenen Wandel zum Eingriff des Evolutionszieles zugetan sein, die hilfreiche Hand und das dargebotene Wissen in Wahrheit wahrlich erfassen und zum Ziele erarbeiten